

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/87/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210562
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119210562.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: S. I., J.. XX.XX.XXXX, G. H., XXX XX H., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, IČO: 31 954 448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 762 752, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava - Staré Mesto, o primerané finančné zadostučinenie 1.055,07 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 11Csp/130/2019-38 zo dňa 25. októbra 2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 100,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ale len z prisúdenej istiny.“

2. 2.1 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si žalobou z 10.06.2019 uplatnil voči žalovanému primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.055,07 eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) na základe toho, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 9C/171/2015 bol úspešný so žalobou o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy zo zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej so žalovaným. Citoval pritom časť odôvodnenia spomínaného rozsudku a uviedol, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. V žalobe uviedol, že žalovaný listom z 23.02.2015 požiadal jeho zamestnávateľa o vykonávanie zrážok zo mzdy v celkovej výške 2.110,14 eur, pričom primerané finančné zadostučinenie si uplatnil vo výške polovice tejto sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor obohatiť formou zrážok zo mzdy. Na pojednávaní upresnil, že uvedený nárok uplatnil z dôvodu, že dohoda o zrážkach zo mzdy predstavovala neprijateľnú zmluvnú podmienku.

2.2 Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Poukázal na právny záver rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/91/2012, v zmysle ktorého v záujme eliminácie možného zneužitia ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán. Podľa žalovaného je potrebné posúdiť, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, odplaty za úver alebo aj záverom o vzniku nároku na

primerané finančné zadosťučinenie. Účelom ustanovenia § 3 ods. 5 citovaného zákona bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní) primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, nie priznať primerané finančné zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie. V konaní 9C/171/2015 bolo rozhodnuté na základe všeobecných ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a nie na základe záveru o porušení práva spotrebiteľa. Žalovaný namietal aj výšku uplatneného nároku a jej zdôvodnenie v žalobe považoval po skutkovej aj právnej stránke za neopodstatnené.

2.3 Na zistený skutkový stav súd aplikoval ustanovenia § 52 ods. 1, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

2.4 Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) preto rešpektuje vyslovený právny záver súdov vyššej inštancie. Keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore vedenom pod sp. zn. 9C/171/2015 úspešný a súdy potvrdili neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy v dôsledku vysokej úrokovej sadzby a existencie rizika, že zrážkami zo mzdy by mohlo byť vymáhané plnenie majúce povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky, možno ustáliť, že boli konštatované porušenia povinnosti dodávateľa voči žalobcovi ako spotrebiteľovi. Súd zdôrazňuje, že môže akceptovať len tie zistenia ohľadom porušenia práv spotrebiteľa, ktoré vyplynuli z konkrétneho súdneho sporu, teda v tomto prípade zo sporu vedeného pod sp. zn. 9C/171/2015. Základ nároku na primerané finančné učinenie je teda daný. Pokiaľ ide o jeho výšku, zákon nestanovuje žiadne kritéria, len požiadavku primeranosti. Rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu podľa konkrétnych okolností prípadu. Súd pritom zohľadňuje to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo, prihliada na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd nesúhlasí ani s tým, aby inštitút primeraného finančného zadosťučinenia mal plniť reparačnú a sankčnú funkciu. Ide totiž o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. Súd sa v tomto smere stotožňuje s právnym názorom vysloveným v uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/50/2018 z 26.06.2018, v ktorom uviedol, že podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď ide o zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd považoval finančné zadosťučinenie vo výške 100,- eur za dostatočnú satisfakciu pre žalobcu a žalobu preto v prevyšujúcej časti zamietol.

2.5 O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu, a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobca bol v spore úspešný a z toho dôvodu mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Nezistil totiž žiadny dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 100,- eur a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný namietajúc, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní žalovaný tvrdil, že priznanie nároku v sume 100,- eur je neprimerané a samotná skutočnosť, že súd dospel k záveru o danosti nároku ešte neznamená preukázanie jeho výšky. Nakoľko v konaní nebol predložený žiadny dôkaz a ani tvrdená žiadna skutočnosť preukazujúca priznanie akejkoľvek sumy, potom aj pri závere o danosti nároku mala byť žaloba zamietnutá. Konštatoval, že rozhodnutie v prejednávanej veci síce závisí od úvahy súdu, tá však môže byť prijatá len na základe konkrétnych skutočností (čo sa v prejednávanej veci nestalo). V súvislosti s výrokom o trovách konania zdôraznil, že za týchto skutkových okolností nie je na mieste aplikovať princíp, v zmysle ktorého výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a danosť nároku bola preukázaná a

ktorý je viazaný na skutočnosť, že súd prvej inštancie kvalifikuje rozhodujúce skutkové okolnosti iným spôsobom ako ich posudzoval žalobca pri podaní žaloby, prípadne vyjdú najavo ďalšie skutočnosti. Súčasne mal za to, že v prejednávanej veci žalobca od počiatku neuvádzal žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohol oprávnenne domnievať o danosti nároku vo výške žalovanej sumy. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že žalobu zamietá a žalovanému priznáva právo na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného v súdom určenej lehote nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobca si uplatňuje nárok na primerané finančné zadostučinenie na základe toho, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov, pod sp. zn. 9C/171/2015 o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, dôkazom čoho je rozsudok z 12.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 28.03.2018. Keďže žalovaný listom z 23.02.2015 požiadal zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy v celkovej výške 2.110,14 eur, primerané finančné zadostučinenie si žalobca uplatnil vo výške 1.055,07 eur, ktorá predstavuje polovicu sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor, formou zrážok zo mzdy obohatiť.

10. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

11. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému nároku ako aj k výške priznaného zadosťučinenia za nedôvodnú. Z napadnutého rozsudku má odvolací súd za preukázané, že žalobca si úspešne uplatnil voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa, keďže súdy potvrdili neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy v dôsledku vysokej úrokovej sadzby a existencie rizika, že zrážkami zo mzdy by mohlo byť vymáhané plnenie majúce povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky, v dôsledku čoho má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybne daný.

13. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevylučujúc európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

15. V danej veci považuje odvolací súd sumu 100,- eur za primeranú rozsahu a povahe porušenia práv žalobcu, keďže porušenie práv spotrebiteľa spočívalo v uplatnení nároku žalovaného na vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu v celkovej výške 2.110,14 eur.

16. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobca bol nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška súdom prvej inštancie priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna skutočnostiam prejednávaného prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

17. K odvolacej námietke žalovaného o hrubom porušení práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie NS SR zo dňa 23. 11. 2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08. 06. 2006, I. ÚS 188/06).

18. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu, čo sa však v prejednávanej veci nestalo.

19. Čo sa týka odvolacej námietky, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že predmetný odvolací dôvod predstavuje pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nemožno subsumovať pod iné odvolacie dôvody a ktoré je spôsobilé vyvolať následok nesprávneho rozhodnutia vo veci. Z odvolania žalovaného však žiadne konkrétne porušenie procesného postupu súdu prvej inštancie nevyplýva, preto sa odvolací súd predmetnou námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

20. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 100,- eur zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

21. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).